

Luonnon monimuotoisuus on nostettava ilmastopolitiikan rinnalle kehityspolitiikassa – näin Suomi olisi kokoaan suurempi maailmalla

High Level Political Forum, 9.7.2019

Liisa Rohweder

Pääsihteeri

WWF Suomi

Osa vuoteen 2030 ulottuvista kestävän kehityksen globaaleista tavoitteista on edennyt suotuisaan suuntaan. Luonnon monimuotoisuuden heikkenemisen pysäyttämiseen sekä ilmastomuutoksen hillintään liittyvien tavoitteiden toteutumisessa on kuitenkin vielä paljon tehtävää.

Epäonnistuminen näiden tavoitteiden toteutumisessa vaarantaa myös useiden muiden kestävän kehityksen tavoitteiden saavuttamismahdollisuudet. Tällaisia ovat esimerkiksi köyhyyden ja nälän poistamiseen, terveyteen ja vesiturvaan, koulutukseen, säälliseen työhön, tasa-arvoisuuteen ja oikeudenmukaisuuteen liittyvät tavoitteet. Osaa näistä arvioidaan kuluvalle viikolla YK:n kestävän kehityksen korkean tason seurantakokouksessa.

Tiistaina 8. heinäkuuta alkava seurantakokous on hyvä ajankohta arvioida myös Suomen uutta hallitusohjelmaa luonnon monimuotoisuutta edistävän kehityspolitiikan näkökulmasta.

Hallitusohjelma lupaa kunnianhimoisesti Suomen näyttävän esimerkkiä luonnonmonimuotoisuuden suojelussa ja ilmastopolitiikassa. Ohjelmassa onkin useita konkreettisia kirjauksia asioiden huomioimiseksi kansallisesti. Monimuotoisuuden tukemista ei hallitusohjelmassa ole kuitenkaan nivottu ulko- ja kehityspolitiikkaan.

Luonnon monimuotoisuus on vahvasti kehityspoliittinen asia, sillä kehittyvissä maissa luonnonvarojen merkitys bruttokansantuotteessa on suuri. Vielä suuremmaksi sen merkitys kasvaa, kun tarkastellaan köyhien yhteisöjen elinkeinoja, joista suurin osa on suoraan riippuvaisia luonnonvaroista. Siten köyhät ihmiset kärsivät myös ensimmäisenä luonnon monimuotoisuuden hupenemisesta.

Meidän suomalaisten kulutus ulottuu kauas rajojemme ulkopuolelle. Helsingin yliopiston tekemän tutkimuksen mukaan 93 % Suomessa kulutetun ruuan vaikutuksista luonnon monimuotoisuuteen kohdistuu rajojemme ulkopuolelle. Ruokavalintamme ja muikin kulutuksemme perustuvat suurelta osin kehitysmaiden luonnonvaroihin. Niiden käytöllä on esimerkiksi metsäkadon kautta merkittävä vaikutus luonnon monimuotoisuuteen. Kehitysmaat tarvitsivat myös itse luonnonvarojensa ja monimuotoista luontoa niin perustarpeiden - ruuan ja veden - kuin kehityksen ja hyvinvoinninkin turvaamiseksi.

Ympäristön ja luonnon monimuotoisuuden turvaamisen tulee olla kestävän kehityksen perusta, oli kyse sitten perinteisestä tai yksityissektorin kautta toteutettavasta kehitysyhteistyöstä. Kehityksen on

rakennuttava sille, että kaikille pystytään tuottamaan ruokaa, vettä ja hyvinvointia planeettamme asettamissa rajoissa.

On tärkeää varmistaa, ettei kestävästä kehityksestä ohjenuoranaan pitävän hallituksemme ulko- ja kehityspolitiikassa pääse syntymään epäjohtamukaisuutta. Suomen tulee kehitysyhteistyössään ottaa YK:n kestävästä kehityksestä ja ilmastonmuutoksen torjumiseen liittyvien tavoitteiden lisäksi huomioon globaalit biodiversiteettisopimukset.

Tähän meitä on patistanut myös OECD, joka vuonna 2017 julkaistussa vertaisarviossaan Suomen kehityspolitiikasta suositteli Suomea nostamaan ympäristön ja ilmaston yhtä vahvasti Suomen kehityspolitiikkaan kuin sukupuolten välisen tasa-arvon. Ruotsissa ollaan jo meitä edellä ja luonnon monimuotoisuuden suojeleminen on noussut kehityspolitiikan keskiöön.

Suomen on lisäksi nostettava luonnon monimuotoisuuden suojelemaan kohdennettavaa rahoitusosuutta kehitysyhteistyöbudjetissa. Rahoitusosuus on liian pieni, vain pari prosenttia kehitysyhteistyövaroista, ja tämä osuus on viime vuosina laskenut entisestään.

Suomen kehityspoliittisia linjauksia laadittaessa luonnon monimuotoisuuden tukeminen on nostettava ulko- ja kehityspolitiikan tavoitteena sille kuuluvaan asemaan, lippulaivaksi ilmastopolitiikan rinnalle. Näin Suomi voi olla kokoaan suurempi kestävästä kehityksestä toimija maailmalla.